

Nr 124.

Av herr **Jeansson**, om införande i lagen om arbetstidens begränsning den 17 oktober 1919 av viss ändring i fråga om bageriyrket.

Den i 4 § 1 mom. av den nya arbetstidslagen meddelade bestämmelsen rörande arbetstidens *fördelning* är i hög grad olämplig för vissa sysselsättningar, och i främsta rummet för idkare av bageri- och konditorihanteringarna. Det förhåller sig nämligen icke så inom dessa yrken, att deras arbete jämnt kan fördelas på veckans olika dagar. Tillverkarna av mjukt bröd samt av bakelser och andra konditorivaror kunna ju icke baka på lager, utan det är varje dags konsumtionsbehov för sig, som måste tillfredsställas; och detta kan på grund av olika »brödsvar» och beställningar vara betydligt skiftande under olika dagar. Därtill kommer att det vid brödets jäsning o. d. gäller procedurer, över vilka tillverkaren icke är herre, utan vid vilka fullkomligt oberäkneliga faktorer spela in som kunna förorsaka ofrånkomliga dröjsmål, vilka i sin ordning kunna giva anledning till betydande varuförluster och brister i kundkretsens tillgodoseende, därest icke tillverkaren har rätt att vid dylika tillfällen utsträcka arbetstiden i erforderlig grad. På grund häraf har inom dessa yrken arbetstiden också gemenligen räknats på veckor i stället för på dygn. Den möjlighet att i någon mån reglera nyssnämnda förhållanden dels genom den enligt den nya lagen oerhört kringskurna rätten att uttaga övertidsarbete, dels genom rätten att under vissa av veckans dagar inom de 48 timmarnas totalrayon uttaga en arbetstid av högst 8 1/2 timme kan näppe- ligen ens för dessa dagars vidkommande anses tillräcklig.

Allra svårast framträder emellertid ifrågavarande missförhållande i *lördagarnas undantagande* från den nyssnämnda utsträkningsrätten, och det är särskilt den angelägenheten som denna framställning gäller. Det ligger nämligen i sakens natur, att denna utsträkningsrätt, åtminstone för till-

verkarna av mjukt bröd, vilka i olikhet med konditorierna ej få arbeta under söndagen, då är fullkomligt oundgänglig, ja, att även möjligheten af en tidsutsträckning till 8 $\frac{1}{2}$ timmar då är absolut otillräcklig för yrkets och dess kundkrets rättmätiga behov, enär ju genom lördagens tillverkning *tvänne* dagars konsumtionsbehov måste tillfredsställas, under det att det de övriga dagarna endast gäller en dags avsättning.

Detta legitima behov för tillverkarna av mjukt bröd och deras kundkrets är så evident, att något ytterligare skäl för dess rättmätighet och trängande nödvändighet icke torde behöva anföras. Och i fråga om dylika nödvändiga förutsättningar för de legitima samhällsbehovens tillgodoseende brukar ju även inom våra dagars samhällsordning den exklusiva hänsynen till de enskilda arbetsfunktionärerna i rätt stor omfattning få vika. Dessa hänsyn skulle här för bageriarbetarnas vidkommande gälla den aftonvila på lördagen, som den nya lagstiftningen påtagligen avser att i viss utsträckning bereda. Men om den ifrågavarande maximalarbetstiden för lördagarna bestämdes till 10 timmar, vilket enligt uppgifter från sakkunnigt håll är oundgängligt för tillgodoseende av *tvänne* dagars konsumtion, så torde något avsevärdare intrång i denna aftonledighet icke göras i ett yrke, där efter kl. 4 igångsatta förarbeten det ordinarie arbetet börjar kl. 6 f. m.

I anledning av vad sålunda anförts får jag värdsamt hemställa,

att i slutet av mom. 1 § 4 i lagen om arbetstidens begränsning av den 17 oktober 1919 insättes följande ord: »Och vid yrkesmässig tillverkning för avsalu av mjukt bröd må, inom samma begränsning av arbetstiden för vecka, arbetet därjämte under lördag samt dag före helgdag kunna utsträckas till högst 10 timmar.»

Stockholm 21 jan. 1920.

John Jeansson.
